

## [Skræppenborg-Nielsen.]

tion, hvis man altså bare vil spare administration. Det vil man åbenbart ikke. Det synes, som om man blot ønsker at tale om at spare på administrationen.

Som det vil fremgå af det allerede sagte, kan socialistisk folkeparti støtte en hel del af ændringerne, fortrinsvis ændringerne vedrørende en bedre sygelønsordning, som den højtærede socialminister på regeringens vegne har stillet forslag om, medens vi som allerede sagt må tage forbehold over for en række ændringer, der tilsigter at forbedre fortsættelsessygekassernes hele stilling. Jeg går ud fra som givet, at det eller de forslag, vi nu behandler, efter endt første behandling henvises til et udvalg, således at vi i udvalget får lejlighed til i detaljer nærmere at gennemgå de foreslåede ikke helt få ændringer.

Men rent umiddelbart glæder det mig — og det vil jeg da gerne give udtryk for her ved første behandling — at ventetiden for at opnå sygelønsdagpenge nu foreslås ændret til det bedre. Det er heller ikke et øjeblik for tidligt. Blot vil jeg mene, at den foreslåede ændring skal lempes ganske betydeligt, at forstå således, at det minsandten er for længe at skulle være syg i 4 uger for at få sygelønsdagpenge udbetalt fra første sygedag at regne. Dette tidsrum må nedskæres ganske betydeligt og gerne for min skyld helt forsvinde; men det kan vi jo tale om i udvalget.

Det glæder mig også, at nedsættelsen af dagpengene for ikke-forsørgere, der er indlagt på hospital, falder væk ifølge lovforslaget. Vi synes, det er ret og rimeligt, idet disse ikke-forsørgere jo hidtil stort set har betalt deres sygehusophold selv — jeg tænker her på de takster, som sygekasserne betaler til sygehusene. De har betalt disse sygehustakster selv, nemlig ved at få fradraget 5 kr. pr. dag i dagpenge under indlæggelse på hospital, og det kan ikke være rimeligt da at nedsætte dagpengene.

Af den højtærede socialministers fremsættelsestale fremgår i øvrigt, at staten fra 1. april 1964 vil spare ikke mindre end 12 mill. kr. i forhold til de anslåede udgifter vedrørende sygeforsikringsloven for finansåret 1963-64. Dette forhold er sagligt set velbegrundet efter gældende lovs bestemmelser, og jeg nævner det kun for en ordens skyld.

Efter lovforslaget bliver det først fra 1. april 1964, at dagpengesatserne forhøjes, og så igen fra 1. april 1965. Jeg vil i den anledning tillade mig at stille den højtærede socialminister det spørgsmål: hvorfor tager man ikke hele forhøjelsen på én gang, når nugældende lov foreskriver, at socialministeren i indeværende folketingsår — og det er jo allerede sket — skal tage spørgsmålene om størrelsen af arbejderes og arbejdsgiveres bidrag til dagpengeordningen for lønarbejdere og om størrelsen af dagpengebeløbene op?

Når jeg stiller spørgsmålet, er grunden bl. a. den, at den højtærede socialminister i sin fremsættelse oplyste, at den gennemsnitlige timefortjeneste er 22,8 pct. højere end den, der senest var meddelt ved lovens ikrafttræden, og denne afvigelse er så væsentlig, siger den højtærede socialminister videre, at den i sig selv begrunder en forhøjelse af dagpengene. Så vidt jeg har forstået det, begrunder stigningen i den gennemsnitlige timefortjeneste på de nævnte 22,8 pct., at lønarbejderdagpengene allerede nu forhøjes til henholdsvis 26, 20 og 10 kr. pr. dag. Men ifølge lovforslaget skal disse satser først være gældende fra 1. april 1965, medens man i tiden fra 1. april 1964 og indtil 31. marts 1965 kun vil foreslå, at der udbetales 23, 18 og 9 kr. pr. dag. Men måske er det mig, der her tager fejl.

På den anden side set er jeg temmelig sikker på, at man ikke foreslår højere dagpengesatser, end prisudviklingen — i dette tilfælde den gennemsnitlige timefortjeneste — berettiger til, og derfor forbyr det mig, at man ikke med det samme forhøjer dagpengesatserne til maksimum i henhold til gældende lovs bestemmelser i stedet for at vente helt indtil 1. april 1965 med den sidste forhøjelse.

Det ærede medlem hr. Niels Mørk gav før udtryk for, at han havde visse ønsker vedrørende yderligere ændringer i loven om den offentlige sygeforsikring, ønsker, som jeg i det store og hele kan bifalde, men som der ikke er taget hensyn til ved den revision af loven, vi nu drøfter.

Jeg kan i denne forbindelse forsikre det ærede medlem, at også vi har ønsker. Det skal ingen hemmelighed være, at der endnu er meget at rette i loven om den offentlige sygeforsikring, inden man tør påstå, at loven